

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

LODE BAEKELMANS, De Mannen van „Elck wat wils” en De Ongerepte Heide, beide, zonder jaartal, uitgegeven bij P. N. van Kampen & Zoon te Amsterdam.

ANTOON THIRY, Mijnheer Pastoor en zijn Vogelen-Parochie, Amsterdam, Em. Querido. Ook hierin ontbreekt het jaartal.

Er is, zoo komt het mij voor, aanleiding onze „vlaamsche broeders”, de prozaschrijvers vooral, vriendelijk te waarschuwen. Zij rusten te veel op hun „lauweren” — zij steunen te zeer op hun ouden roem. En het ongeluk wil: jongeren hebben zij bijna niet. Al net als wij in Holland! Reden te meer voor hen, als voor ons, om zich goed te houden, alle lauweren van zich te gooien, altijd jong en frisch op hun post te blijven.

Lode Baekelmans, hij, kan iets héél veel beters dan hij ons toont hier, in de bovengenoemde boeken. Hij is geestig en talentvol, een gemoedsmensch en een geboren verteller. Maar hij bouwt te rustig en te genoeglijk op deze natuurlijke gaven voort, hij spant zich niet meer in, niet voldoende tenminste. Op, oude vriend, uw kiezen op elkander gedrukt en uw geest gespannen! Niet gekeuveld meer, maar gesproken, in den wind, in den storm desnoods, als de man die gij nog zijt, de misschien wat zwaar geworden, maar om den drommel nog niet „vervete” man!

En ook gij, Antoon Thiry, betere helpt van dat eens zoo veelbelovende span: Timmermans en Thiry.

Uw „Pastoor” is beminnelijk. Het is een fijn en dichtelijk boekje. Maar wij willen iets meer en iets hoogers van u — een daad, een monument van uw talent en uw persoonlijkheid!

De tijden van „dat aardige vlaamsch” zijn nu wel voorbij. Wij zijn er te veel aan gewend, wij lezen er doorheen, wij zoeken naar iets diepers. Als Thiry schrijft: „Sedert maanden en maanden had die zijn eigen op de pastorijs niet meer laten zien”, dan klinkt ons dat ook eigenlijk heelemaal niet aardig meer, maar tamelijk onbeschaafd. En hij, de schrijver, woont nu al lang genoeg onder ons om dat ten volle te begrijpen. Maar de hoofdzak is, dat wij met aardige taal en beminnelijke teederheden alléén niet meer te vangen zijn.

Streuvelds, Van de Woestijne, Buysse — de nu waarachtig als oudste garde — zij houden zich kapitaal. Maar de generatie van 1900 is een beetje aan het afzakken. En vrienden, het is maar, ziet ge: wij kunnen niemand missen!

H. R.